



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

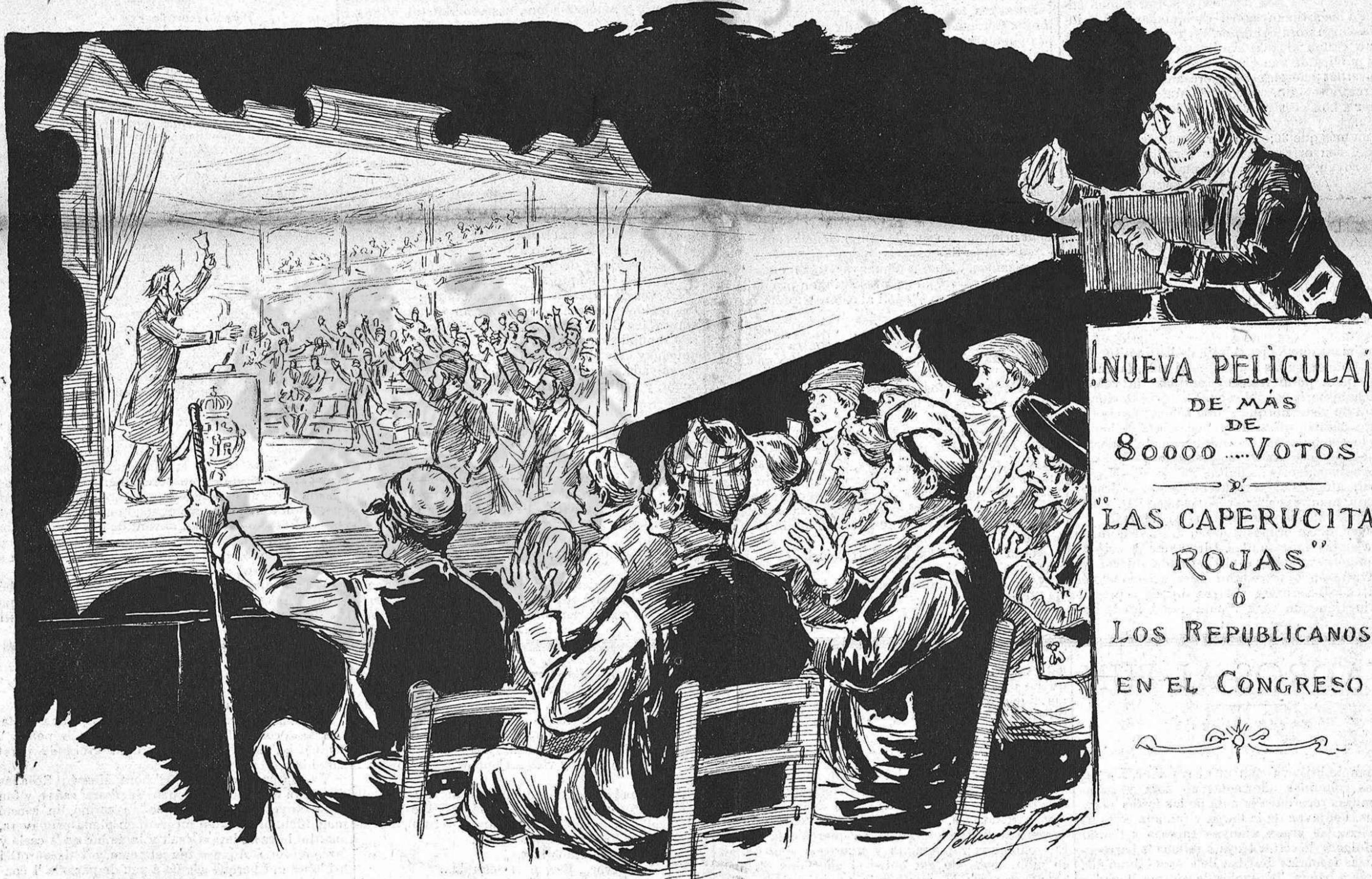
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El cinematógrafo de Madrid



¡NUEVA PELÍCULA!
DE MÁS
DE
80000...VOTOS
—
**“LAS CAPERUCITAS
ROJAS”**
ó
**LOS REPUBLICANOS
EN EL CONGRESO**

— Señores: Aquí 'ls presento
la película primera...

(Ara tot será que 's pugui
fer sortir en pau la darrera.)



DE DIJOURS A DIJOURS

JA las Cortes están reunidas. El país se fija la vista en la minoría republicana, que es l'única que representa legítimament una gran massa de opinió.

Una prova de que 'ls nostres representants se troban en contacte ab el públich més que cap altra agrupació política, ha sigut la recepció entusiasta de que sigueren objecte els diputats republicans de Catalunya diumenje passat a la seva arribada a Madrid. Vá prohibir el govern la manifestació que s'havia projectat en son obsequi: va aconsellar el senyor Salmerón que 's desistís de ferla, per evitar disgustos, y no obstant una multitud considerable acudí a rebre y a aplaudir als nostres representants y foren en gran número las personas que anaren a deixarlos tarjeta a son domicili. El crit de *Viva Cataluña!* vá resonar a Madrid, en prova de admiració a la nostra terra eminentment republicana.

Prenguin nota de aquest fet els regionalistas, que volent fer la felicitat de la terra, ab els seus exclusivismes exacerbavan las antipatias inter-regionals.

Previa a la reunió de las Cortes, celebraren reunions las distintas agrupacions parlamentarias. En Silvela, esclau de 'n Maura, no digué res de particular; pero evidenciá sobradament que careix de nord y de rumbo. Per excusar la seva impotencia durant l'últim interregne parlamentari, digué:— «Detesto la dictadura de *La Gaceta*.» Tots sabem que si no ha sigut dictador es porque no ha pogut, per falta de forsa y de cacumen.

Per lo que respecta a la minoría fusionista, en Montero Ríos y en Vega de Armijo se picaren las crestas, prenent l'últim que 'ls diputats y 'ls senadors se reunissin plegats, y oposantse 'l primer a n' aquesta pretensió. Pero, al últim, per consell dels seus amichs, hi accedí, resignantse a posar un pedás als esquinsos. Pero es un pedás de diferent color, que 's veu de lluny. La dissidencia existeix, y encare que al final de la reunió acabaren abraçantse, un' altre dia estrenyerán més fort y veurán si poden ofegarse. En la reunió de la minoría republicana, presidida per en Salmerón, reyná la major cordialitat. Tots estigueren conformes en reconèixer la seva jefatura

parlamentaria, y en proceder sempre de comú acord en la gran campanya que s'ha d'empendre.

Baix aquests auspicis van a comensar els treballs parlamentaris, dels quals n'esperem grans resultats en el sentit de aferrar y enrobustir l'acció republicana en favor de la regeneració de la patria.

Com a nota pintoresca cal senyalar la bullanga dels presos de la Corunya.

Ab motiu de la mala qualitat del ranxo, se sublevaren ab tal empena, que per espay de algunas horas sigueren amos absoluts del interior de la presó.

Y ferer més encare: proclamaren la jefatura de n'Mamed Casanova, famós bandoler qu'estava en manillat y reclus en un calabosso.

Y ab tot aixó el mauser no va funcionar. Els presos no eran obrers.

Reforsades las guardias, se presentá á la presó el President de l'Audiencia, qui després de parlamentar ab en Mamed Casanova, lográ restablir l'ordre.

Aquí tenen una página cómica que pot interpolarse entre las moltas trágicas que forman els anys de la present situació.

PEP BULLANGA



LA NOSTRA FORSA



Res deuen a las pressions oficials, ni á las artimanyas del caciquisme, ni á la influencia corruptora del diner.

Son no més que 36; pero per la puresa y la legitimitat del seu origen y per las formidables forses que ls apoyan, ells sols representan més que tots els altres.

Y sabrán ferla resplandir aquesta esperansa, ab la llum del seu talent y ab la forsa indomable de la seva voluntat enérgica.

El seu lema, la seva divisa en els combats que van á comensar, será:—El cap dret, el cor net y javant sempre!

Naturalment que ls partidaris de las instituciones caducas, condemnadas á mort inevitable, farán impossibles pera posar trabas y inutilisar la valenta acció de la minoria republicana.

El punt de vista en que s'han colocat desde bon principi, s'ha de confessar que no careix de lògica.

Ferms en aquest propòsit, procurarán sembrar la discòrdia en las nostras filas. Dirán que l'acció republicana no té solidés y está destinada á desmoronarse.

aspiració distinta: qu' en Salmerón y en Costá no poden avenirse; que ls federals y ls que no son federals no s'poden entendre; qu' en Lerroux y en Melquíades Alvarez, l'un ab sos impulsos revolucionaris y l'altre ab son temperament gubernamental, es impossible que puguin viure junts dintre de una representació parlamentaria.

Pero tot será inútil: el seu afany pera ficar la bruixa en el camp republicá, s'estrellará en la persistencia de nostres representants, que no serán tant tontos de deixarse agafar en una trama tan burda.

Llavors, al veure'ls sempre units y més compactes que may, feat cada h' el sacrifici de las sevas particulars preferencias en pró del bé comú, dirán que no tenim plan ni objectiu, qu' en lloch de anar á la República aném al caos, y que preparém el desgabell y días de dol pera la patria.

Cert qu' en aixó ls podriam respondre que per malament que ho fessim, may ho fariam tan malament com ells; qu' encare que ns ho proposessim, impossible ns fora arribar al grau de desconcert y al extrém de ruina á que han arribat ells ab trenta anys de monarquia.

Pero, sense necessitat de posar de relleu lo que pera vergonya de las pandillas monarquicas está á la vista de tothom, bé podém afirmar que dintre del nostre programa, ab sols atenirnos á lo que ns uneix, fent cas omis de lo que fins ara ns portava separats, hi ha més solucions prácticas y salvadores, que todas las que podriam arbitrar els partits monarquichs, encare que realisessin el prodigi de unirse pera portarlas á terme, y de purgarse de las ignobles concupiscencias que han sigut sempre la norma única de la seva política decadada.

Que 's desenganyin: res podran contra nosaltres per més que s'hi oforsin. Ells representan lo que se n'va; nosaltres lo qu' está á punt de venir y que vindrá pesi á qui pesi.

L'exemple de la unitat de acció el donarán constantment els nostres representants en Corts, enfrontant si es necessari las diferenciaciones en materia de ideals y ls impulsos del temperament.

L'interés suprem consisteix avuy en acabar ab el regimen actual y ab l'establiment de la República. L'organisació de aquesta será després cosa facilíssima; units l'haurém establerta y units sabrem sostenirla.

Nosaltres tenim en el poble una confianza sense límits. Confiansa ben justificada per cert. De las capas populares, de baix á dalt, han sortit tots els prodigis que acabem de presenciar. El poble es qui ha simplificat el programa republicá.

El poble es ademés conscient y disciplinat. Cada dia n' dona un nou exemple. Té una perfecta idea de la realitat y sab atemperarshi. Está admirablement orientat. No sent las impaciencias suicidas de altres temps.

Aquesta es la nostra forsa, y contra ella no hi han de valdre artimanyas ni maquinacions de cap mena.

Si algún dia, fos qui fos, diputat ó no diputat, tractava de tornar á las estérils diferenciaciones que van produhir trenta anys de llastimosa impotencia, l'poble l'arrollaria.

Ni per l'ambició personal, ni per un resto de carinyó á las antigas capelletes, avuy totalment desmoronadas, ni pel mal contingut afany de imposarse á la llei de la severa disciplina, consentirá'l poble republicá que 'ls monarquichs, en las acaballas, vegin lograts els seus desitjios de dividir y pertubar.

No hi caben ja entre nosaltres ni 'ls traidors, ni 'ls insensats.

P. K.

QUADROS AL FUM

ENTRE INCENS

El temple brillava com una cova d'or. Las velas columnas adornadas ab flors y fullas tendras recordava la nota de las festas paganas.

Tips, dòlsament amoderats per l'acció del ví, fortament sensibles per l'excitació natural dels nervis y de la sanch que ls bullia, homes y donas apretats, se refregavan y s' miravan de quá d'ull, d'una manera hipócrita...

sat y calent y l'olor forta, emborratxada del incens qu'ho difumia tot en boiras perfumadas, abrusava als fidels, en volupats afrodissíacs que l'loch mistificava.

Al cap d' avall, prop del cancell, entre'l va-y-vé de las empentas, mes de dugas verges candorosas y mes de tres devotas casadas fent el desentés, llabiejant pare-nostres, acostavan els pits temptadors y 'ls ventres incitants al grapeig asquerós dels homes.

L'orga suspirá fortament, estridentment. De sas cent cornetas, brollaren cent veus grot-cam-nt humanas y esgallantes, com á cascadas de cadencias orientals, voluptuosas, que 's precipite-sin á dintre 'ls cossos.

ALS REPUBLICANS

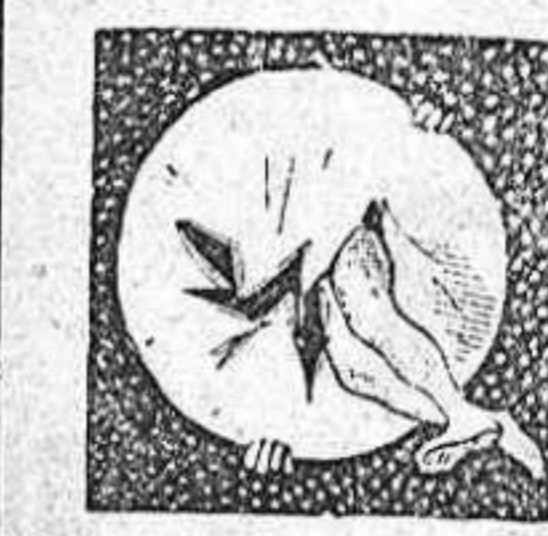
Lluitém units. Signém disciplinats, y seguim el camí tan ben emprés envers la santa causa del progrés, y serém vencedors y respectats.

De la nau espanyola ja tenim, máquina y mariners; sols el timó, (que flaqueja bastant), falta copar.

Republicans: ¡coratje... no dormim! que no es molt lluny, tal volta, l'ocasió de rompre las amarres... ¡y á la mar!

ANDRESITO

CATALUNYA A MADRIT



UAN el rebombori regionalista ofegava tot altre remor, s'anava condensant en tot' Espanya una atmósfera de desconfiansa, de rezels y fins d'odi contra Catalunya.

perancias y ab altres exclusivismes. Y ab tot aixó s'anava generalisant la creencia de que Catalunya era una nova Isla de Cuba que intentava separarse de la mare patria.

La veritat es que l'esperit separatista existia, á pesar de las reiteradas protestas dels atiadors regionalistas. Existia un separatisme moral mil vegadas més pernicios que l'separatisme polítich.

Una situació infernal s'anava creant ab la titulada qüestió catalana. Els de aquí y 'ls de allá rallavan en un mateix grau de insensates. La cosa anava posantse cada dia més negra y qui sab fins abont haurían arribat de continuar algún temps més la cega y fratricida intemperancia.

¿Heveu vist alguna vegada'l cel cubert de núvols espessos y amensassadors, asserenarse tot d'una á las ratxadas de la tramontana y á la forsa fondent dels raigs del sol?

Tal es lo que ha passat á Catalunya y á Espanya. Y ha sigut el sol de la República el que ha desvanesut la tétrica nuvolada.

Tots'l hem vist brillar en la conciencia del poble catalá, y Espanya entera ha cambiat el rezel per la franca alegría, l'amenassa per l'aplausó sincer.

De Catalunya'n sortia la fosca y la negror quan predominavan els regionalistas; de Catalunya'n surt avuy la llum y la claretat ab el predomini dels republicans.

La nació anava perduda, á las palpentas, á riscos d'estrellarse, y avuy, als resplandors que han brollat á Catalunya, ha trobat la vía segura de la seva salvació. La filla que tots tenian per ingrata s'ha convertit als ulls de tots els espanyols en l'heroína de la causa redemptora.

La veu d'Espanya es avuy unánime:—Si todas las regions haguesin procedit com Catalunya, enviant á las Corts una host tan considerable de diputats republicans á despit de las malas arts del caciquisme y dels elements oficials, avuy Espanya estaria salvada.

En aquests sentiments de admiració y de compenetració ab els sentiments dels electors republicans de Catalunya, está inspirada'l actitut del poble madrileny que'l diumenje passat va dispensar una recepció la més cordial, la més franca, la més cariñosa que pugia imaginarse, als diputats per Catalunya que arribaren á Madrid.

El govern va pendre todas las precauciones per ofegar la manifestació; era día de gala ab motiu del compleany del rey y volgué evitar una nota de contrast massa desfavorable per ell. D'altra manera la recepció hauria resultat un acte imponentíssim.

La gran massa republicana, cada dia més educada

pera la República y més resolta cada dia á posar de relleu aquesta educació, feu una manifestació de obediencia á las indicacions de'n Salmerón y s'abstingué de donar al acte las proporcions que hauria alcanstat sens dupte, si se'l hagués deixada en plena llibertat.

Tots els diputats republicans de Catalunya reberen las felicitacions de nostres correllionaris de Madrid, pero de una manera especial l'obrer Anglés, honrat ab l'investidura de pare de la patria.

Tant sols un perfumat esteta de la classe aristocrática, va permetre's una paraulada, que no arriba á xiste, al fixarse ab l'Anglés que vestint el traje de nostres artesans, saludava á la multitud entusiasmada, ab la gorra á la mà:

—Es el primer diputat—va dir—que ve al Congrés de gorra. Deuria entendre aquest personatge encopetat, que moltes vegadas cab més dignitat y més honorades dessota de una gorra que dessota de un tarot.

P. DEL O.

DESPRES DE NOSTRA VICTORIA

Pera no mortificar l'amor propi dels vensuts, que ab nostre triunfo abatuts, y aplastats varen quedar,

en lloch de fer grans cantadas, forts crits y ruidosas festas, vam celebrá unas modestas y molt populars vetlladas.

Mes els carlins, gent devota; pro sanguinari y cruel, van celebrá, ab boig anhel, sa vergonyosa derrota.

¡Sens' compendre, ni pensá' que al fé, aixó, per nostra gloria, féyan mes gran la victoria del partit republicá!

FRANCISCO LLENAS

CINISME CLERICAL



A passa de mida lo qu' está succehint en el partit republicá espanyol d'un quant temps en aquesta part, sempre que, per algun fet trascendental pot haverhi probabilitats de que s'altein las circunstancias normals de la política musulmana que ab sens

igual sans facim, desenrotllan els conspícuos y flamantes partidaris de la dinastia actual. No s'escapa al observador que serenament se segueix pas á pas la serie d'aconteixements extranyes, en un breu periodo de temps occurren, que 'ls enemichs de la llibertat no titubejan devant de cap mena d'obstacles per fer la trabeta á la democracia, valentes d'uns medis que, per la seva immoralitat, portan el sello característich dels Loyolas.

Els aficionats á solucionar jeroglífichs estrambòtichs y á descubrir la finalitat dels fenómenos que s' desvian del recte itinerari trassat pel sentit

—Tinch fret, molt fret... El tonsurat l'apretá tendrement: — Aixó ray, dona... Ja t'passará.

Y desaparegueren en la negra boca d'una porta, oberta al costat d'un altar menjat per la pols y 'l temps, qu' estava arrambat á la groixuda paret humida.

Y després, al cap de mitj' hora, Mossén Rosanas se postrà humilment al peu de l'ara santa, y fou acompanyat á la trona y feu un sermó, un sermó magnífich, olorós com un jardí en plena primavera, enalint la castedat: «Cásat y farás bé; no t'casis y farás millor.»

—No tinguen por que vingui aquell mosca morta... —deya una d'ellas referintse á l'organista.

—Sembla que no'n fassis cas de nosaltres!... —Ay, fúig!... y quina falta'n's fal!

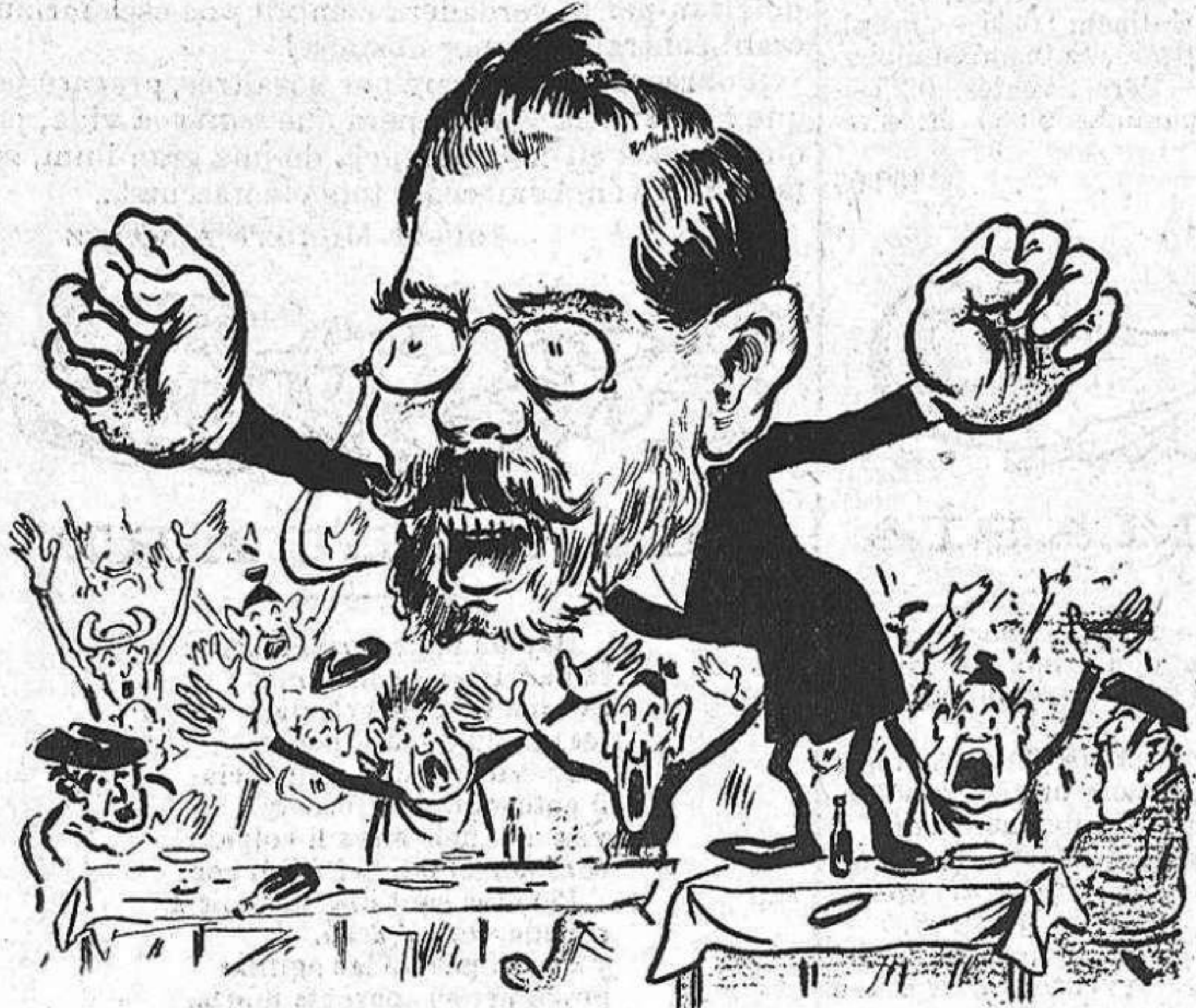
—Si no'n té!... —Calla, ximple!... ¿Qué no sabeu que ha dit la poca pena?

Y tot aixó entre'l fum aromós del sagrat incens!

Si un día algún foraster vos pregunta parante davant de la gran mole del temple á quina veneració es dedicat, responguéu-li:—A Priapo.

ESPAÑOL

El tiberi dels carlins y 'l discurs de 'n Mella



— Amichs meus: Aquí tenim juntadas las nostras forsas.



— Aquí tenim igualment nostras dolsas majordonas.



— ¡Deu, Patria, Rey y xampany, y sobre tot, xirinola!



— Y en fi, tot ens va tan bé, que hasta las taulas s' enfonzan.

comú, tenen ample espay pera donar la brida fluixa a sos plahers predilectes.

Poch avants de la majoria d' edat del rey, majoria per cert físicament absurda, quatre joves y briosos diputats radicals empengueren una tremenda campanya de propaganda republicana per las regions més fustigadas pel caciquisme teocràtic. En lo millor de tal campanya, y com per art d' encantament, de sopte aparegué un tribunal d' honor que per lo indecent y ridícul vá provocar, a la vegada, l' indignació y la hilaritat dels elements honrats de tots els partits polítichs. Els acorts d' aquest tribunal que tenia l' encàrrech de desprestigiar al diputat que ab sa eloqüencia batalladora havia posat més en tensió els nirvis democràtics, foren sancionats per cert diputat republicà qu' encare no ha sapigut donar explicacions de sa conducta, concient ó inconscient, pero ni poch ni molt perfilada a las lleys de l' amistat y del companyerisme. Aixó fou la primera trabeta oposada al actual reviscolament de las forsas republicanas.

Quan la riuada d' entusiasme sortí de l' Asambleta magna amenassava ab son impuls d' unió fer caurer de nassos a la monarquia, precisament en las dos ciutats més democráticas d' Espanya y en els moments més crítichs de la lluyta, s' aixecaren, també com per art de màgia, dissidencias al sol objecte de fer perdre l' esma a las masses republicanas, dissidencias que, joh misteris de la casualitat! coincidiren ab la formació, tant a Barcelona com a Valencia, de candidaturas descaradament catòlicas-carlistas.

Ja veuhem, donchs, els aficionats als jergífichs, ab quanta facilitat s' obté la solució dels enigmas més enrevessats. La reacció ha intentat entrebancar l' impetuosa marxa de la democracia, sembrant discordias ab la complicitat de certs elements que ab careta de republicans sols aspiran a satisfes sas impuras ambicions y sas vanitats de galápats embutits. Sas operacions clericals no podían estar més ben preparadas pera la defensa de las tenebras: la divisió de las masses populars genuinament repu-

blicanas implicava la derrota de la llibertat y la victoria del absolutisme més desenfrenat.

Però 'ls cómichs clericals y 'ls que 's posaren a son servey, reberen la bofetada més gran que registra l' historia de la política nacional. El soberà autèntich, el jutge suprém ó siga el poble, ha demostrat d' una manera que no dona lloch a dubtes, que quan té plena conciencia del camí qu' ha de portarlo a la sacrosanta República, no admet divisió criminal que 'l reduhiran a la impotencia y el farían esclau del jou clerical.

SLOJURT M.

El primer discurs de l' Anglés

L'ha fet, y ha sigut hermós. Y l'ha fet sense obrir la boca. L'ha fet no més presentantse ab gorra al palau de la Soberania Nacional. Si: al entrar al Congrés, modestament cubert ab l' honrada gorra del obrer, el diputat per Barcelona ha parlat tal vegada més alt y més eloqüentment que puguin arribar jamay a ferho els gegants de la tribuna. Y es que per gran y poderosa que sigui la influencia de la paraula, sempre será més avasalladora la eloqüencia dels fets. Y l' fet d' assentarse un home ab gorra als banchs del Congrés es d' aquells que senyalan una via y marcan una época.

Els elegants senyorets de la majoria; aquests infelissos que son diputats pel mateix motiu que tenen querida y automòvil, no s' ho saben explicar qu' entre ells, alternant ab ells y desde luego ab trenta cinch mil vegadas més dret qu' ells hi hagi avuy un ciutadà, que no es parent de cap ministre, ni amich

íntim de cap duquesa, ni protegit de cap mitrat, ni soci del Veloz y de la Gran Peña... y que per anyadidura ja ab gorra!

— ¡Ab gorra! — exclaman ab una mescla extranya de sorpresa y consternació: — ¿Qué significa aquesta gorra al Congrés?

Y fins a cert punt la seva admiració está plenament justificada. Desde temps remots, que s' allunyan hasta als gloriosos de la revolució del 68, la representació nacional estava exclusivament reservada als barrets.

Barrets de capitalista, barrets de negociant, barrets d' aristócrata, barrets de general, barrets de marino, barrets de senyor que no se sab de qué viu, pero que porta barret. Podia anarse al Congrés sense sentit comú, sense vergonya, fins sense vot; pero ¡sense barret!... ¿A qui si no a un temperament desequilibrat se li podia ocorre semblant despropòsit?

Llavors donava gust el santuari de las lleys. Tots els representants del país eran gent fina y delicada. El que més y 'l que menos podia posar cent duros a una carta sobre 'l tapet vert y gastarse'n cinquanta per un palco dels toros.

Allí no 's veyan més qu' excelentíssims, usias, caballers, títuls, grandes d' Espanya, pits carregats de creus, mànigas plenas d' entorxats... Era una delicia alló. Tant se valia passar la tarde al Congrés, com al Circulo taurino ó al Jockey-Club.

Y avuy, una gorra, ¡un diputat ab gorra, en mitj de las lluhentas bimbas d' aquella multitud selecta, la crème de la crème de l' alta societat espanyola!

— ¿Qué vol dir aquesta gorra?... ¿Qué significa aquesta gorra entre nosaltres?

Tenen remoltíssima rahó en alsar el crit al cel. ¿Desde quan ha de succehir una cosa que no havia succehit may?

Si l' Anglés, sacrificant la seva serietat a n' aixó que 'n diuhem *conveniencies*, s' hagués comprat un copalta y una levita pera presentarse al Congrés, el

pudor dels diputats de la majoria no hauria resultat ferit ni la seva conciencia alarmada.

¡Una levita, un copalta!... ¿Qué li havia de costar aixó al Anglés, al fi y al cap? Apuranto bé, lo mateix que un gech y una gorra. Diputats hi ha que tal vegada no gastan tant, y hasta escudrinyant en cuydado 'n trobaríam que gastan menos... porque no pagan al sombreroer ni al sastre.

Però d' aquesta manera, l' Anglés hauria semblat un senyor com ells, y 'ls gomosos, els noys gòtichs de la majoria, haurían tingut un verdader gust ab extrenyer la mà d' un home que, fos qui fos, anava bé, vestía com mana l' etiqueta y feya tot lo possible pera no rompre la agradable y ben entonada armonia qu' en tota assamblea lligislativa deu haver de reynar.

¿Cóm vol avuy el diputat obrer que 'l diputat de Vilamansa y 'l de Vilamema, y 'l de Vilaximple, y 'l de Vilatonta y 'ls de tantas altrás vilas no se 'l mirin si no ab indignació ab desvío?

— ¡Ab gorra!... Un pare de la patria, un home que demá farà lleys, y votarà carreteras, y concedirà ramals y otorgará ó negará subvencions, ¡tenir l' humorada d' anar al Congrés ab gorra!...

¿Qui no riu al veure aixó?... ¿A qué conduheix? ¿Qué vol dir aquesta gorra?

Quan Lluís XVI, detingut a Varennes y frustada la seva tentativa de fuga, tornava a París acompanyat d' alguns representants de l' Asambleta que, pera vigilarlo millor, anavan en el seu mateix cotxe, el delfí, nen de pochos anys, fixantse en la divisa grabada en els botons dels diputats, divisa que deya senzillament: *Viure lliure ó morir*, preguntá ab infantil curiositat:

— ¿Qué significa aixó? — Aixó, noy, significa — li resposgué un dels representants del poble — que 'ls francesos han determinat no tenir may més amo.

Encare que sense divisa, d' una eloqüencia parecida es la gorra del diputat Anglés.

Aquesta gorra, senyorets de la majoria, vol dir que 'l poble treballador, cansat de procuradors indolents, ha resolt pendre assiento al Congrés pera cuydarse personalment dels seus assumptos.

F.



PINIÓ de *La Veu de la Calumnia* sobre l' admirable moviment republicà:

«Es un esfors necessariamente xorch, y condemnat a desferse en agitacions sense finalitat beneficiosa.»

De moment, aquest esfors xorch, ha acabat ab las agallas dels companys de causa, als quals el despit no 's cab a la barretina.

En Paraiso ha donat per fracassada l' *Unión nacional*, ha reconegut noblement que al constituirla va equivocarse, y ha tornat allá hont era avants, a las filas republicanas.

En ellas reclama l' últim lloch. ¡Benvingut sigal Y ara, que la seva simpática modestia no li fassa olvidar una cosa: que dels últims llochs se passa als primers, quan hi ha fé, energia y decisió pera prestar a la causa republicana, 'ls serveys que la causa republicana necessita.

Propòsits del ministre de Hisenda: son paraulas textuales que li atribueix un periódich de Madrid:

— «Irán principalmente mis medidas contra la riqueza oculta en los repartos gremiales.»

Ja ho saben els industrials: contra ells principalmente s' aixecan ja las úrpas del ministre de Hisenda, tenintlos per una cáfila d' ocultadores.

Y 'ls está bé; may siga sino per lo que tardan a unirse al moviment republicà que ha iniciat el poble.

Que ridículs els monàrquichs, en la qüestió del nomenclament dels arcaides de Real Ordre, pera Barcelona! Apenas els nombran, se 'ls espatllan desseguida. Els uns porque no poden fer la voluntat del govern, temerosos de posarse en pugna ab el poble; els altres porque no volen ferla, pel mateix motiu, el cas es, que tot arcalde de Real Ordre s' ha de resignar a consumir-se en l' impotencia y 'l descrédit.

De aquesta qüestió l' govern no 'n treu altra cosa que disgustos. Perque sempre que la plassa queda vacant y s' ha de provehir, com ara succeheix, lo de dalt se 'n va abaix, entre 'ls diversos grupos que 's disputan el predomini dintre de la situació.

Y al últim no queda mes remey que deixar que 's menji la poma un interí.

Be pot dirse que en aquest assumpto 'l govern en el mateix pecat troba la penitencia.

Ja veurán com seguint com fins aquí las cosas, el govern haurá de demanar als regidors que al arcalde li fassin el favor de nombrarse 'l ells mateixos.

Qu' es lo que hauria de ser.

L' artística catedral de Toledo amenaça desplomarse. Lo mateix que la de Lugo, Cuenca y León.

Joyas artísticas que 'ls capellans utilisan, a manera d' establiments molt productius, sense recordarse may de invertir un céntim en obras de seguretat y reparació.

Qualsevol corporació laica una mica ilustrada respectaria millor qu' ells aquestas obras d' art.

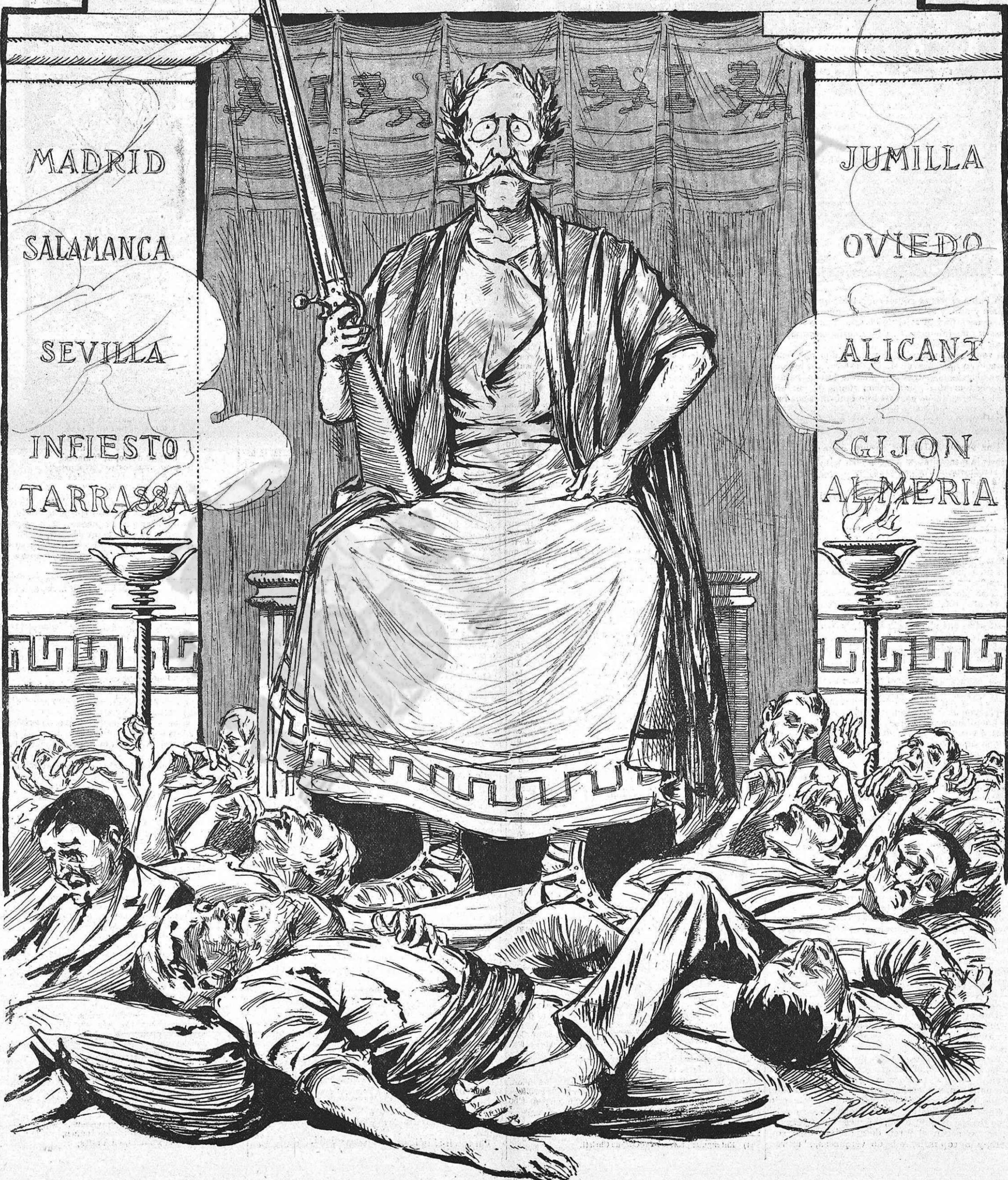
Però ells tractan als temples ab el mateix cuydado que a la religió. No hi fa res que s' esquerdi; res importa que 's derrumbi.

Va aumtant cada dia més la subscripció a las obligacions de 100 pessetas, destinadas a la construcció de la *Casa del Poble*. Més de la meytat del capital está ja suscrit, y es de creure que 'l resto 's reunirá de sobra en lo que queda de mes.

L' entusiasme republicà respón admirablement

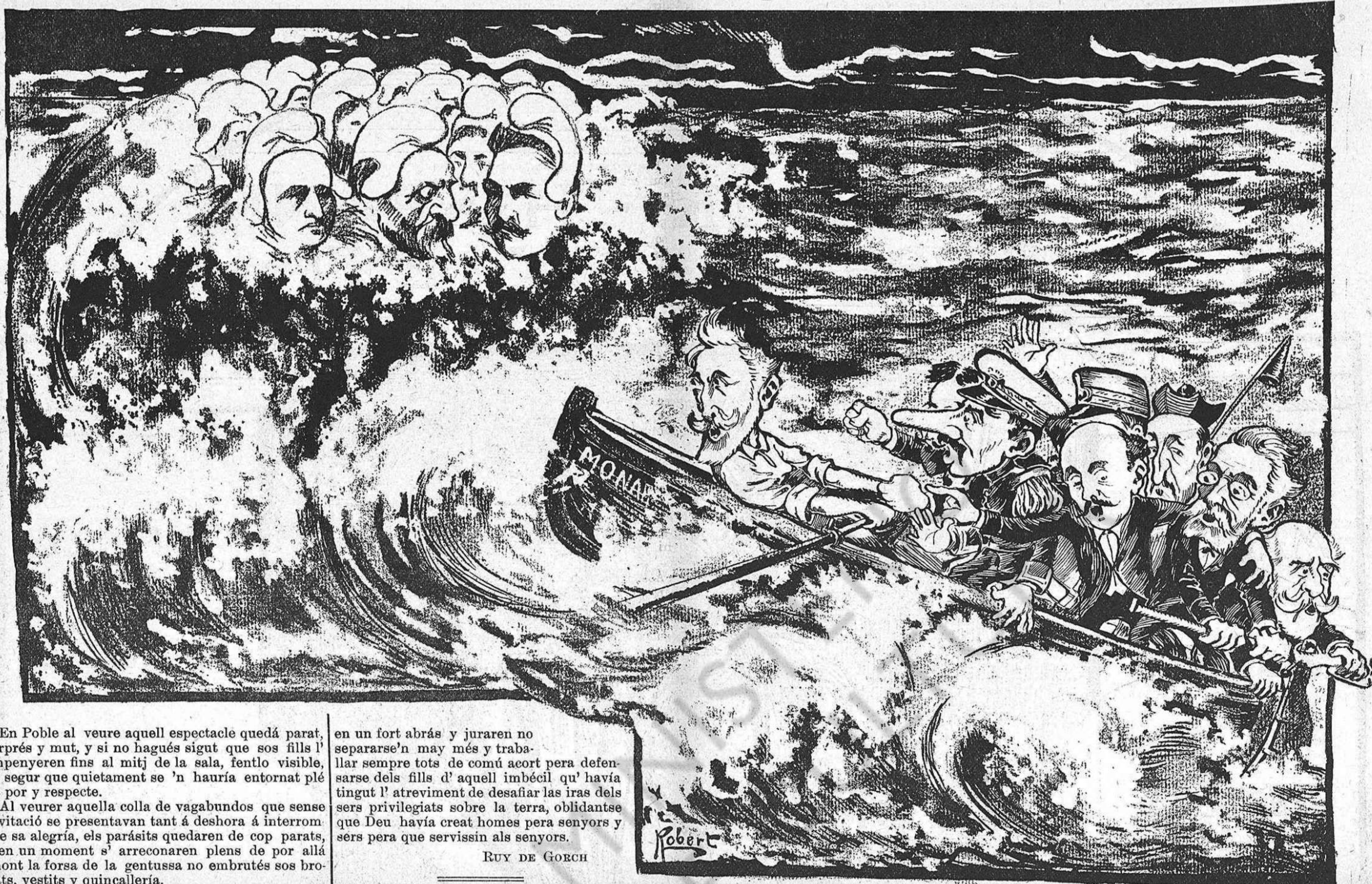
En el seu element

MAUSSER · IN · HISPANIA ·
· SUPREMA · LEX · EST ·



NERON II, l' héroe del mauser.

Una barca en perill



En Poble al veure aquell espectacle quedà parat, sorprés y mut, y si no hagués sigut que sos fills l' empenyeren fins al mitj de la sala, fentlo visible, de segur que quietament se 'n hauria entornat plé de por y respecte.

Al veurer aquella colla de vagabundos que sense invitació se presentaven tant a deshora á interrompre sa alegría, els parásits quedaren de cop parats, y en un moment s' arreconaren plens de por allà ahont la forsa de la gentussa no embrutés sos brodats, vestits y quincalleria.

Restá un moment de calma; els uns se miravan als altres.

Al fi, un qu' anava disfressat de militar, observant que 'ls bretols anavan desarmats, se serená y desenvainant un gros y molt llarch sabre, feu una ratlla ben llarga, desde tant lluny com pogué, y cridá:

—¡Alt! El primer que passi d' eixa ratlla es mort! ¿Qué voleu?

—¿Qué voleu?

—Donchs... divertimos; lo que feu vosaltres.

—Purria, ¿y per aixó heu vingut á interrompre la festa? ¡Ganduls, alsa á treballar, á fer quartos! ¿Qué no sabeu qu' aviat hauren de pagar un altre impost?

—Y are, mestre, ¿qu' esteu de broma? ¡S' ha acabat el broquill... y, además, que ara no parlém d' aixó: venim á ballar.

—¿Qui es que s' atreveix á cridar allà ahont soch jo?—crida la Realesa desde lluny.

—Carat, jo y 'ls meus.

—¿Per ventura sabs quí soch jo?

—Massa.

—¿Y sapiguentho cridas? ¿Per ventura t' has oblidat que soch de dret diví?

—No 'm vinguis ab quèntos; continueu y ballém.

—¡Treyeu á n' aquests imbécils!

—Lo qu' heu de mirar que no siga jo qui vos tregui á vosaltres; ¿per ventura sou cegos? ¿No veieu que som més?

—¡A foral!

—Noys, preparemnos.

—¡Si no vos en aneu, demá paro tots els treballs—crida el Capital,—y moriren de ganal

—Per aixó ray: no 'n fá pochos d' anys que m' estich morint de gana. Fesho, fesho, que riurém.

—¡Agafeu á n' aquest insolent, á n' aquest anarquista!—crida el militar dirigintse á n' els fills del poble.

—Es el nostre pare y té rahó.

—¡Ah! ¿Vosaltres també, llops petits? Ja sabeu la disciplina militar: si desobehiu, tots anireu á presiri.

—Ja no hi ha presiris, ja no hi ha disciplina; mos fills ja no obehirán més la teva veu; ells son la forsa, ells son el tot de que fins avuy vos heu valgut pera deshonrarne; no 'ls atilis, res els fá por; serán meus, jo sols puch manarlos, jo soch l' únich pare d' ells. Ells no creuenh ja més que ab mí y ab Deu.

—¿Qui es que parla aquí de Deu?—crida la superstició en forma de capellá.—De Deu no més puch parlarne jo; jo, que soch l' únich representant seu aquí á la terra, y per lo tant, fills del Poble, en nom de Deu, vos conjuro á que agafeu al vostre pare.

—Deu no pot consentir aixó.

—Si no obíu ma veu, vos excomunico: vosstras donas no parirán, las fonts no rajarán, tot morirá, tot menos vosaltres. Mediteu, donas; aconsellen á 'ls vosres homes y fills, per un se pert tothom; si l' agafeu, la salvació, el be ara y merts la salvació eterna.

Un petit xiu, xiu, esclatá entre 'ls fills del Poble. Sos fills, poch á poch, s' allunyaren d' ell, deixantlo sol, fins que 'ls oligarcas, envalentonats per sa soletat, se tiraren damunt d' ell, y á pessichs y caixaladas, en un segón el feren desapareixer dins son ventre, y un cop farts, fells de venjansa, s' uniren

en un fort abrás y juraren no separarse'n may més y treballar sempre tots de comú acort pera defensarse dels fills d' aquell imbécil qu' havia tingut l' atreviment de desafiar las iras dels sers privilegiats sobre la terra, oblidantse que Deu havia creat homes pera senyors y sers pera que servissin als senyors.

RUY DE GORCH

Al alcalde de Tarrassa

Ja que may podrém pagarli lo molt, y bó, que ab cor noble, ha fet per 'quest honrat poble des que la vara van darli;

Ja que 'l seu cor bondadós tot de religió impregná, ha fet, desinteressat, fells al menesterós.

Ja que á n' el seu talent gran y sa gran iniciativa, se deu la gran part activa de las obras que aquí 's fan;

Ja que sempre ab franch servey ha atés á la classe obrera, y ha fet cumplir justiciera pel gran com pel xich la lley;

En fi, ja que ab sa energía y elevada diplomacia, est poble li deu la gracia de s' actual armonía;

Proposo, porque la gent pugui conéixer quan passi, qu' abanderado se 'l fassi á la professó vinent. (1)

Ja que ignorém que 's proposa ab sa fatal conseqüencia, á veure si la conciencia, li diría alguna cosa.

V. TARRIDA

¡ECCE HUMANITAT!



ALTRA vegada búlgaros y turchs tornan á mesurárselas.

¿Per qué? Las causas aparents son purament políticas. L' Albania y la Macedonia voldrían emanciparse del jou del Sultán de Turquía; el descendent de Mahoma al véureho estreny la má més que may per evitar que aquestas provincias, com altrás ho han fet, se li escapin, y Bulgaria, per esperit de rassa y á l' expectativa del benefici que li pot reportar, ajuda y fomenta secretament l' insurrecció: aquí tenen dibuixat l' aspecte extern del drama.

Drama en veritat terrible y ple de incidents y episodis que traspassen ja 'ls líndars de la tragedia. Moguts—diuhen ells—per l' amor á la patria, els búlgaros fan saltar edificis per medi de la dinamita, incendian poblacions, saquejan las moradas dels enemichs, matan á tots els que 's posan al seu alcans.

No menos cruels y desenfrenats se mostran els néts del Profeta. Gelosos de la integritat del seu territori, ja prou mutilat per anteriors revolts, com á llops persegueixen els turchs als revolucionaris, cassantlos pels carrers de las poblacions, arrencantlos dels seus alberchs, empaytantlos pels camps y per las montanyas.

El turch considera que 'l búlgaro es un ximple y que no més per creure lo qu' ell califica de bestiesas, mereix mil y mil morts.

El búlgaro viu en la persuasió de que 'l turch es un heretjé, mereixedor de tots els suplicis pel fet de llegir el Corán y pensarse que Sant Joan era moro.

(1) Entenguis: professó del Corpus Christi.

La lluyta no es ja d' homes: es de fieras. Un vapor, poch avans de posarse en marxa, ha sigut volat; á Salónica s' hi ha produhit una serie d' explosions combinadas, que han ocasionat la destrucció d' una pila d' edificis. El terror impera per tot: els búlgaros juran vence ó morir; els turchs prometen ofegar l' insurrecció, encare que sigui exterminant á tota la rassa búlgara.

Donas, vells, criaturas, ningú escapa á la furia mussulmana: soldats, paysans, turchs indefensos, tots cauhen baix el ferro ensangrentat dels búlgaros revoltosos.

¿No sembla extrany que á principis del sigle XX s' entaulin encare lluytas tan horribles y tan encadenadas?

Per si 'l senyor nominal d' aquest tros de terra ó d' aquesta comarca 's dirá Abdul ó 's dirá Fernando ¿es possible que dos pobles s' ataquin y embesteixin com tigres gelosos?

Qu' es possible, els fets ho diuhen: en quant á extrany, deixa de semblarho si 's pensa un moment en el carácter verdader d' aquesta guerra estúpida.

Perque la veritat es que la causa de la lluyta entre turchs y búlgaros entaulada, dista molt de ser política.

Al parlar de la integritat del imperi, els soldats mahometáns menteixen; al alegar las sevas aspiracions d' independéncia, els búlgaros faltan á la veritat.

El móvil real d' aquesta repugnant agarrada es religiós. Per xó 'ls seus efectes son tan brutalment espantosos.

Sempre la guerra es y ha sigut terrible; pero, aquí está l' Historia qu' en mil planas tacadas de sanch ens ho ensenya,—quan ha sigut promoguda pel sentiment religiós, el més cego, el més irreflexiu, el més funest de tots els sentiments que pot abrigar l' home, la guerra ha deixat de ser batussa entre sers humans pera convertirse en repugnant lluyta de fieras rabiosas.

En aquest cas se troban avuy els actors del espantós drama d' Orient. L' un llegeix el Corán, posa á Aláh sobre totas las cosas y creu que quan se mori anirá al paradís, ahont un aixám de bellas senyoras se barallarán per ferli pessigollas y oferirli begudas delicadas.

L' altre passa las horas estudiant l' Evangeli, sab que Deu es l' amo y senyor de tot lo creat y té la seguretat de que un cop mort se 'n pujará al cel, mansió deliciosa plena d' ángels, arcángels y serafins, que no tenen altra missió que tocar el violí y la flauta pera recreo y distracció dels benaventurats.

El turch considera que 'l búlgaro es un ximple y que no més per creure lo qu' ell califica de bestiesas, mereix mil y mil morts.

El búlgaro viu en la persuasió de que 'l turch es un heretjé, mereixedor de tots els suplicis pel fet de llegir el Corán y pensarse que Sant Joan era moro.

Pel turch el búlgaro es un gos cristiá.

Pel búlgaro el turch es un animal odiós. Aquest alsa la creu.

Aquell enlayra la mitja lluna. Y l' un al crit de ¡Visca Cristó! y l' altre al crit de ¡Gloria á Mahoma!, els dos contrincants, atíats pels seus piadosos sacerdots, se llensan á la lluyta, s' agafan, s' abrahaman, y com que 'l sentiment religiós es lo que 'ls anima, no 's contentan ab matarse; necessitan arrencarse 'ls ulls, mutilarse, mossegar-se las entranyas, beures la sanch.

Vels'hi aquí per qué l' actual colissió búlgaro-turca sembla més que batalla d' homes, agarbonament de hienas.

Y las potencias, aquestas grans potencias, que ab tan desinteressat zel pretenen veillar pel bé de l' humanitat, ¿per qué ho toleran aixó? ¿Per qué no s' hi fican? ¿Per qué no van allá y ab quatre castanyas al turch y quatre al búlgaro els invitan á ocuparse en cosas més dignas y útils?

¡Ah! Ja voldrían ferho, pero no poden: Russia no ho fá per mor d' Alemania, Austria per mor d' Italia, Fransa per mor d' Inglaterra...

Y totas aquestas nacions se titulan cristianas!... ¿Qui sabs! Tal volta es per xó que no s' hi fican. Potser l' espectacle 'ls agrada ó 'l consideran beneficiós per la fe...

¡Té unas cosas tan raras y incomprendibles la santa religió!...

FANTÁSTICH

PAS Á PAS

¡Nang, nang!... Sona la campana. Sortint de tots els indrets, els diputats, xano xano, van acudint al Congrés. N' hi han que van ab clac de moda, n' hi han que van ab barret vell, y fins n' hi han que ab molta flemma portan en lloch de barret un llamatiu gorro frigi.

—Mamá ¿qué es aquesta gent?

Ja está en funcions l' Assamblea. Las ilusiones del govern, que 's pensava que las cosas li anirían tan rebé, quedan ben aviat frustradas. Cada sessió del Congrés significa una derrota pels arrugats caballers de las fórmulas antigas.

—Mamá, no estich gens content.

Don Nicolau s' alsa y parla, fent el detallat procés de la gestió desastrosa de 'n Silvela y companys seus. Parlan també en Blasco Ibáñez, el fill del gran Pí, en Vallés,

en Lerroux, el vell Morayta, don Joaquim Costa, en Lletjet, el nostre Anglès, en Soriano...

-¡Ay, mamá, quins baladrers!

Allí tot surt: las promesas que ha vingut fent el govern, de las quals ni per miracle una sola n' ha complert...

-¡Ay, mamá, aixó no va bé!

Caldejada ja l'atmosfera, una tarde s' discuteix la lamentable freqüència ab que'l mauser surt a fer parroquians per las necrópolis.

-Mamá ¡quín escándol! ¿Sents?

En vá'l ministeri intenta portar la calma al Congrés; en vá en Maura, a tall de proba, s' arrisca hasta a fé'l valent.

-¡Ay, mamá! Dígas, ¿qué fem?

Restaurat el ministeri ab elements nous y vells, torna del combat terrible a sentirse l'espatech.

-Mamá ¿hont es el mundo meu?

El Congrés ja no es un siti hont se parla y discuteix: es un' olla endemoniada que ha arrencat un bull d' infern.

-Mamá, aném, aném al tren! C. GUMA

LA GRUTA DE LOURDES



os es fluxi el conflicte que al govern francès li ha caygut a sobre.

Segons la llei votada per l'Assemblea, en virtut de la qual deu hen ser di-oltras totas las corporacions religioses que no posseheixin una autorisació especial del Estat, la congregació de pares assumpcionistas, que no té aquesta autorisació ni es fácil que l'obtingui per no dedicarse a cap dels fins que la nació creu tolerables, ha de desapareixe de Lourdes.

Y aquí está l'embrollo. Ha de desapareixe, perque la llei ho diu y perque aixís s' ha verificat en moltras altras localitats de Fransa; pero a Lourdes la llei no pot complirse per la senzilla rahó de que, no la minoria, la immensa majoria dels vehins de la població no ho volen.

-Avans que permetre que s' tanqui y s' posin 'ls sellos a la santa gruta, els agents de l' autoritat haurán de passar per demunt dels nostres cadavres.

Aixís han parlat els elements més importants de la població, y aixís sembla qu' están disposats a complirho... si no vé'l tío Paco ab la rebaixa.

¿Es una manifestació clerical aquesta actitud? ¿Deu atribuhirse al fanatisme religiós?

Ben al contrari - y aquest es un dels aspectes més curiosos del problema: precisament la major part dels manifestants professan idees radicalíssimas.

Però, ben clar ho han dit al govern: -Els vehins de Lourdes no hi creyém ab els miracles, pero n' vivim, y sabém per propia experiència que la clausura de la gruta seria la ruina de la població.

La afirmació es tan exacta com atinada.

Tots els vells de la comarca ho saben. Avans de la miraculosa aparició de la Verge, els infelissos pagesos d' aquelles terras arrastravan una vida de las més miserables del món. País pobre, terra ingrata, faltats de medis de comunicació, ¿qué havían de fer els desventurats sinó anar vegetant ó morintse lentament de gana, arrossegantse per aquelles pendents que, aspras y infecundas, se negavan a mantenirlos?

Però un día apareix la Verge a la xiflada Bernadette; la novetat s' escampa per tot Fransa; varis esperits desperts endevinan l' immens partit que de l' aparició s' pot treure; una corporació religiosa s' apodera del negoci; s' edifica la basilica; s' transforma la població, aixamplantla, embellitla y modernisanta; s' aixeean hotels; s' obran restaurants; s' estableix en gran escala l' industria de la devoció, y la gruta de Lourdes, convertida en un tancar y obrir d' ulls en centro de pelegrinació de tots els llanuts francesos, porta a la humil població un riu d' or que ompla las butxacs y enriqueix a aquells pobres vehins, que anys enrera no sempre que te nían gana podían menjar pa.

Y ara voldria'l govern estroncar de cap el doll d' una font que ha cambiat la sort de la comarca millor y més rápidamente que pogués haverho fet el descobriment d' una mina de diamants?

De cap manera ho tolerarán els naturals de Lour-

des: la llibertat—diuen ells— es una cosa, y la bossa n' es un' altra. Nosaltres som molt radicals y molt despreocupats, pero de la gruta de Lourdes n' ha rajat y n' raja la nostra fortuna, y no hem de ser tan tontos que permetém que ningú vingui a tancar-nos l' aixeta.

-La llei es llei per tothom— replica'l govern— y tots els ciutadans francesos venen obligats a complirla.

-No pas una llei que perjudica'l portamonedas.

-Aixó es inevitable: tota innovació, tota reforma porta trastorns y lesiona interessos. Sense molestar a un ó altre es impossible fer res.

-Nada: no volém que s' tanqui la gruta.

-Donchs se tancarà.

-Ens resistirém.

-¡Bah! No será tan fiero el león... També 'ls pagesos de la Bretanya volían impedir que s' tanquessin els convents dels seus llogarets, y a pesar de las sevas amenassas, els convents han sigut tancats y la llei ha quedat per tot arreu complerta y acatada.

-¡Oh!—replican els vehins de Lourdes davant d' aquest argument: els pagesos de la Bretanya defensen als frares y a las monjas perque sí, per simpatia, per esperit religiós; pero al fi y al cap ab la seva desaparició no havían de perdre gran cosa.

Per xó ab quatre pedradas als agents de l' autoritat han cregut haver complert, y l' expulsió ha pogut realisarse sense grans dificultats. El nostre cas es diferent. Tancar-nos la gruta dels miracles, aquesta gruta qual aygua cura a tanta gent, no es atentar a las nostras conviccions ni ferir els nostres afectes: es senzillament pendrens el pa y reduhirnos a la miseria.

El dilema es verdaderament peliagut. ¿Qué farà'l govern, posat en situació tan difícil? ¿S' atrevirá a faltar a la llei, fent a favor dels pares assumpcionistas de Lourdes una excepció que no s' ha fet per ningú?

¿Gosará portar la ruina a una població que s'ols viu de l' explotació d' aquesta aygua famosa?

Si jo fos de'n Combes arreglaria l' assumpto d' una manera que m' sembla que satisfaria a tothom. Expulsarja als frares.

Però deixaria la gruta oberta, fentla vigilar pels gendarmes.

Aixís la població quedaria contenta y 'ls devots no hi tindrían res que dir.

Perque—mirémho desapassionadament,— si la Verge té ganas de fer miracles ¿qué se'n hi ha d' endonar a n' ella que la gruta la guardin els frares ó 'ls dependents de l' autoritat?

A. MARCH

COSETAS

Fa poch temps, morí un rector d' honradíssima memoria. Sa vida fou exemplar, per lo casta, i prodigiosa!...

El viure maritalment, segons com, té molta gracia. Veus aquí que un meu amich, fa poch, vá notificarme, que vivía ab una pella, ex-monja, pero molt guapa...

-Soch un solemne pobre, pro soch lliure: no tinch ni rey, ni Roeh, ni res m' apura. -Lo que dius no es vritat; perque sí ets lliura, no 'm negarás que al menos tens... dotze'unsas.

Tant economista era un senyor que s' deya Adolfo, que trobantse en l' agonía, digué al notari Cebollos: -Mort, posareu mon cadavre en una caixa... d' ahorros.

ANDRESITO



EGONS una nota que publica un periódich, la major part de las primeras figuras del toreig, es tán a punt de tullarse. Se contan en el número del dimittents: en Mazzantini, en Rerverte, en Bombita, en Conejito, en Legartijillo, en Fuentes y algún altre.

Els uns se retiren per vells; els altres per rics: n' hi ha també que per inútils a consecuencia de feridas, y n' hi ha, finalment, que per haverse adonat al últim de que las banyas acaban en punta.

Aquesta retirada dels adalits del toreig alcanza casi las proporcions de un desastre nacional.

Però no hi ha que desconsolarse: encare quedan pera divertirnos els maletas de la restauració. Aquests no s' retirarán fins que'l toro 'ls llansi a l' altra part de la barrera.

Apenas va anarse'n a Madrid el Sr. Rothwos, el Sr. Espinosa, president de la Diputació provincial, va ocupar el càrrech de Gobernador de la provincia.

Avants del Sr. Rothwos, signé Gobernador de la provincia'l Sr. Espinosa de los Monteros. Espinosa... Espinós... Diguin que no podém sortir de punxas.

Llegeixo:

«Los telegramas del Ferrol, Valencia, Murcia, Burgos, Lugo, Zaragoza y otras poblaciones dan cuenta de los festejos celebrados para conmemorar el cumpleaños del rey. - En todas ellas ha habido misas, paradas, recepciones y banquetes.»

Ja ho veuen, per tot arreu un gran entusiasme... ¿popular?

-No, senyor: un gran entusiasme de munició.

En substitució del alcalde de Tarrassa, Salas Mo-

rral, que al últim s' ha adonat de que no li quedava altre remey que dimitir la vara, sembla que será nomenat el regidor D. Joaquim Alegre.

Es lo que correspón. Després dels arcaides tristos, els arcaides alegres.

Menos mal.

Ab l' excussa de satisfere els atrassos als reparats, el govern ha contret un deute, al módichinterés del 2 y 1/2 per cent mensual.

Y ara dirá que obra ab gran patriotisme recordantse de pagar a n' aquests infelissos.

Els qui resultarán més favorecuts ab aquesta combinació, no son certament els que varen perdre la salut y la vida, més que en defensa de la patria, al servey de las institucions, sino las agencias que ab tot aquest temps d' espera y aplassaments han comprat per un tres y no res, gran cantitats de crédits de aquesta classe. Per las agencias se farà principalment la festa.

¡Oh República, República, y qué tardas a venir a fer un bon dissapte!

En un llibre que ha publicat el notable escriptor Ives Guyot, s' hi llegeixen els següents datos:

«En la població cristiana del món, l' any 1700 els catòlics representavan el 70 per cent. Un sigle després, ó sigui a l' any 1801 ja havían baixat al 51 per cent. Y en el sigle passat tingueren un' altra baixa, per quant en 1901 tan sols representavan el 38 per cent entre el 72 per cent de cristiáns dissidents.»

«De manera qu' en l' espay de tres sigles, ha vist l' iglesia catòlica reduhit el número de creyents a la meytat. Si va seguint aquesta marxa ¿qué succehirá?»

¿Qué vol que succeheixi, sant cristiá? Que'l catolicisme a forsa de olvidar la seva missió espiritual per las gangas temporals, s' haurá gastat com un ciri cap per 'vall.

A Madrid s' ha celebrat, com cad' any, la festa de Sant Isidro. Els trens baratos van abocar en la vila de l' Os una gran forasterada. Y s' comprén que siguin tants els espanyols, admiradors y devots de aquell sant, no per pregarli, sino per fer xerxola en honor seu.

Un dels miracles més sugestius que se li atribueixen, es el fet de que quan arribava al tros, se posava a pregar, y entre tant dos àngels baixavan del cel y li feyan la feyna.

¿Se vol un miracle més espanyol?

Encare hi ha avuy qui espera la seva reproducció. La religiositat y la ganduleria continuan sent els timbres característichs de un gran número de pastanagas.

Però 'ls àngels del cel no baixan a ajudarlos. ¡Y qué han de baixar! Altra feyna hi ha.

Els fusionistas barcelonins están molt cremats perque en l' última fornada de Senadors no hi ha sigut comprés D. Joseph Comas y Masferrer. ¡Ja veuen, quina contrarietat! ¡No recordarse d' ell, de un home que ha prestat al partit tan grans serveys!

-¡Y com me deixan!—exclamará.

En efecte, entre senador y sanat hi ha alguna diferència.

Els fusionistas no troban la manera de posarse de acort per' elegir jefe. Ni es fácil que ells sols s' hi arribin a posar per temps que visquin.

Será precis que'l rey s' encarregui de treure'ls de apuros. Aquell a qui'l monarca dongui la clau del rebot, aquell será reconegut y obehit com a jefe, a lo menos pels que siguin invitats a asseure's a taula.

A n' aixó ha vingut a parar la representació de un partit que tenia al seu càrrech la representació de las idees lliberals dintre de la monarquia.

Per ells no hi ha hagut may una monarquia restaurada, sino una monarquia de restaurant.

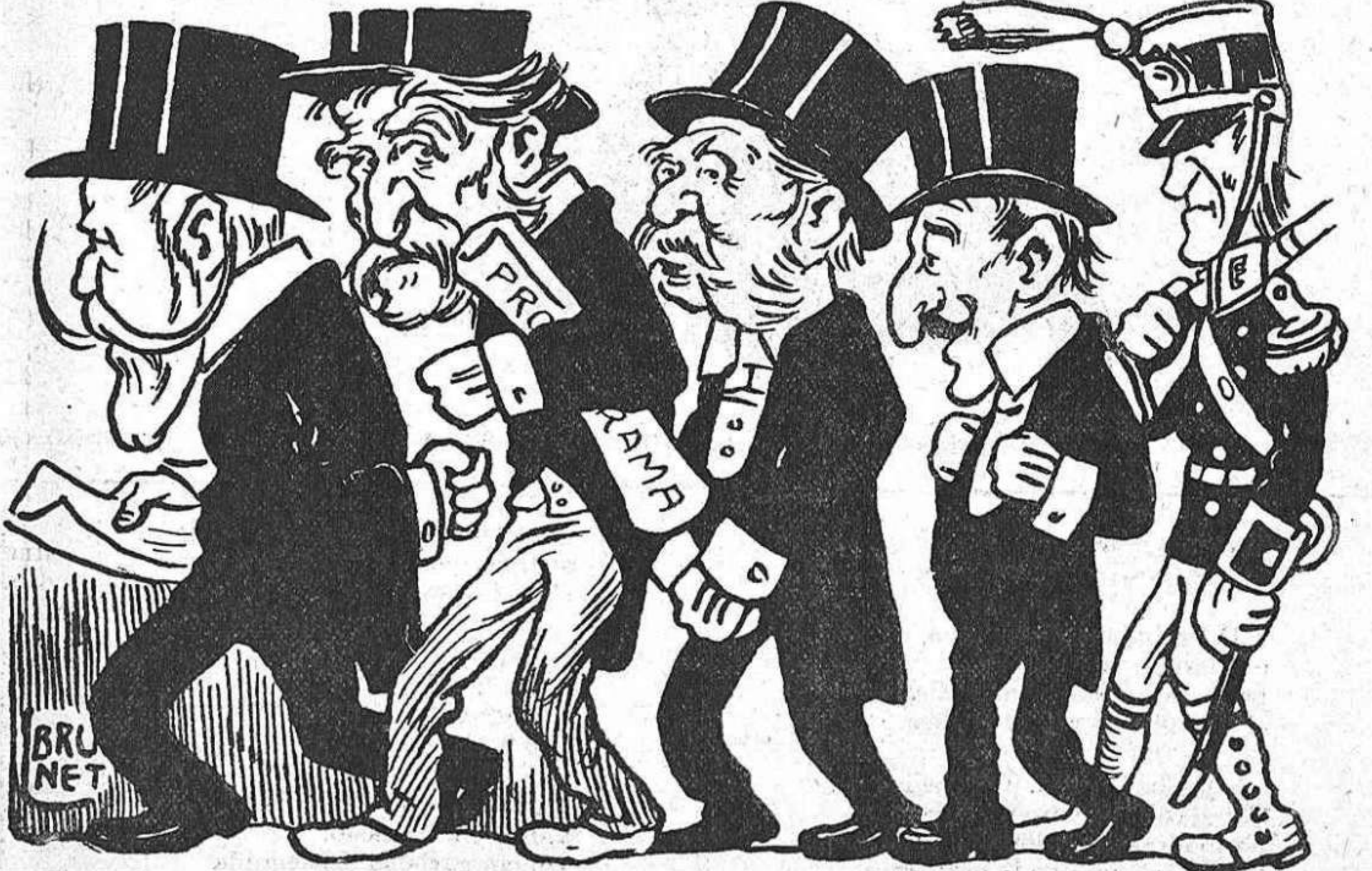
Després de barallarse molt, al últim els diputats y senadors fusionistas varen celebrar una reunió tots junts.

Y durant la reunió fins van saber dissimular d' alló millor l' odi que s' guardan.

Al alsarse en Montero Ríos, en Vega de Armijo y en Romanones, varen donarse una abressada, entre 'ls aplausos de tots els presents.

Moment sublim. Els grechs van inventar el grupo de las Tres Gracias. Els fusionistas han combinat el grupo de las Tres Desgracias.

¡El partit fusionista!



Els «cuatro soldados y un cabo» fa temps que s' han acabat:

ara en rigor ha de dirse «cuatro cabos y un soldat.»



El govern diu que ja té el nou pressupost de gastos: ara falta que'l país tingui diners per pagarlos.

Els gomosos de las Corts s' han burlat d' un obrer digne. ¡Perdónals, Anglès, perdónals, que no saben lo que s' diuen!

Sempre que veig passar frares, no sé per qué, me n' en rich y m' poso a pensá ab Sant Jaume y ab aquell any trenta cinch.

Quan se mor' un espanyol ja no s' pregunta la causa: en la papeleta fúnebre casi sempre diu: De mauser.

El descans dominical trobo qu' es molt bona idea, sobre tot si s' fa extensiu als convents y a las iglesias.

¡Ay mare, qu' hermanos venen! ¡Ay mare, qué frares tornan!

Arribada de l' Anglès á Madrid



—Visca la republicana Catalunya!
—Visca l' Espanya republicana!

L' hostia inaugural



—Mossén Paco, té que perdonar, pero ab rodas de molí jo no hi combrego.

¡Ay, que ja no tenim pa
y aviat no tindrem ni coca!

Créguim, don Francisco, arregli
el camí de la frontera:
per camins ben plans y llisos
s' es á puesto més depressa.

¡Que pedrega?... ¡Que pedregui!
Tot aixó no té importancia:
per pedregada tremenda
la que ara diu que 's prepara.

Las noticias del Marroch

semblan barcos plens de peste:
sempre que n' arriba alguna
s' ha de posá en quarentena.

Per veure un home cremat
no hi ha com mirá á n' en Maura.
¡Figureu-vos! ¡Fa vuyt días
que 'l pim-pam-pum está en vaga!

Ja tenim las *corts* obertas:
aprofitém l' ocasió;
vingan garbóns desseguida
y corrent ja matá 'l porch!

La costa sol ser pesada,
la costa agota las foras;
pero per aná endavant
convé seguir sempre en Costa.

L' emperador de Marruecos
ja fa empréstits. ¡Ben pensat!
Aixó demostra que l' home
vol anarse *europesant*.

Teniam ja massa bisbes
y ara n' han nomenat dos més:
es alló que diu el ditxo:
«qui no vol caldo... un gibrell.»

Al teatro de las Corts
s' hi estrenará aviat un drama,
en tres actes molt bonichs,
que 's titula: *L' Enfonzada*.

Al davant d' un cementiri
parlan un metje y un mauser.
—¿Qui—diu un d' ells—ha portat
més parroquia á aquesta casa?

Frare que 't ficas á Espanya
ple d' ilusions falagueras,
creume, no siguis babau;
compra bitllet d' *ida y vuelta*.

L. WAT

ACUDITS

En una fonda:
Un camarer se queixa de que 'ls ulls li fan molt
mal, y un parroquiá li pregunta:
—¿Qué teniu mussols?
—No, senyor—respón el camarer;—s' han acabat.

Passa un pobre pel carrer, veu lluhir un objecte
rodó y s' ajup á cullirlo.
Quan el té se 'l mira, y al veure qu' es un trist
botó de calsas, exclama:
—Ara no més caldría que tingués la sort de tro
bar uns pantalóns!

ENDEVINALLAS

XARADA

A tersa cara, Total,
tas dos galletas de rosa
fan que siguis mes hermosa
qu' una rosella frescal.
Y 'ls dos llabis de coral
y ta llarga cabellera
que *dos invers* de primavera,
tot en conjunt... francament,
fa que t' assemblis talment
á l' alegre Primavera.

A. RIBAS LL.

ANAGRAMA

—Ben total ets molt ditxós
ab la teva Filomena
y ¿qué t' diu quan t' anomena?
Total?

—No que 'm diu espós.

TRENCA-CLOSCAS

CARMETA PINAL

Ab aquestas llettras degudament combinadas formar
el nom de una sarsuela castellana.

DOS REPUBLICANS

CONVERSA

—¿Vols venir, Antón?
—¿Ahont, Pep?
—Al Liceo, per acompanyar al senyor Ramón.
—¿Y qué hi ha avuy?
—Ara t' ho acabo de dir.

CERILLA

GEROGLÍFICH

LI
MI MI
SI
D D D
PI
D L
MAQUINISTA

QUIMET PUJOL

CORRESPONDENCIA

Caballers: S. R. Ribas d' E. C., Met Cumellas, M. Capdevila Buch, Pere M. Maruny, A. Espina, Dos sñicos nats, J. Oliveras, A. Cararach B., J. Prat gineté, P. Cabré, T. Berenguer, Un aspirant á Frégoli y Un atacuna-dó: No pot ser.

Caballers: F. Doménech, J. Baravat A., Oilime Tilop, F. Virgili R., S. C. G., Pep de las Timbalas, Juan Catau, F. Joanet, P. Anoharab, Quimet Pujol, F. Elías S. y J. Plácido: Mirarém de que pugui ser.

Caballer: Justo Grau Vines: Potser té rahó.—T. Gresám: No 'ns hi emboliquém ab versos tan modernistas.—M. Costesque: Es forsat aquest acrostich. Aquest es el meu pronóstich.—R. C. (Sta. Perpétua): Té tan poch interés tot aixó que 'ns conta!...—Un nen vendrellench: Donchs miri, per ser d' un nen no está gens malament. Traballi y estudihi.—J. Recaredo: No está á l' altura d' un entressuelo.—F. V. R., A. R. Ll., S. G. C. y altres amichs: Mil gracias per la deferencia.—Roger de Flor: Encore 'ls ne fan poch.—J. Moret de Gracia: Hi farém lo que bonament se pugui.—R. Pamonics: Va bé.—Joseph M. R.: *Peor es menallo*.—J. Serra Urpí: No 'ns xoca.—F. Magriñá Solé: No es publicable.—R. Parasol: Es molt flauquet.—M. D. A.: Ho agrahím moltíssim, pero no val la pena.—Gaintón: Els seus ninots no tenen prou punta.—Maxim Electra: Farém els possibles de complaure'l.—V. Mallol: No, senyor, no 'ns serveixen.—J. C. Cussó: Aixó sería l' *himno* de la són.—Siset del Barbaró: Encare no n' hi ha de fets.—Pesquado de riu: Es dolent.—J. P. Argilaga: No pot ser.—A. B. Ribot: Massa flayre, massa flayre... Es molt florallesc tot aixó.—J. Costa y Pomés: Rebut tot y gracias.—Joaquim Robleño: No l' entench.—C. A., J. C., P. F., y L. Bernardo: Per aixó, y aixó, y aixó altre no podém insertar las sevas cartas.—Cos y Pep: Els pensaments son poch pensats.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.